

технологія планування організації і розвитку, при якій спостерігається використання спортивних споруд за прямим їх призначенням у поєднанні з ефективною роботою самого спортивного клубу.

6. Для ефективного розвитку спортивного клубного руху в Україні потрібна державна підтримка у формі фінансово-кредитної, податкової, інвестиційної і пільгової політики.

Література:

1. Мічуда Ю.П. Сфера фізичної культури і спорту в умовах ринку: закономірності функціонування та розвитку. К.: Олімпійська література, 2007. 216 с.
2. Малка Г.В. Організація професійних клубів в умовах України. Слобожанський науково-спортивний вісник. Харків, 1998. №1. С. 64-66.

СВІТОВА ФІЗИЧНА СПОРТИВНА КУЛЬТУРА

Зайцева А.С.

Науковий керівник: ст. викладач Алієв Р.А.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

За даними дослідників вікової динаміки фізичної підготовленості дітей і підлітків, які оперували результатами вимірів її параметрів, проведених у різних країнах із середини уже минулого століття, основні характеристики фізичного потенціалу дитячої праці і дорослого за цей понад столітньою період не зазнав змін.

Зовсім інша ситуація, зокрема у розвитку рухових здібностей людей, котрі регулярно займаються фізичними вправами. Динаміка досягнень в таких видах спорту, як гімнастика, легка атлетика, плавання, спортивні ігри, зимові види спорту, як простежується у віковій історії олімпійського руху Нового часу, а й відчувається кожному за покоління людей. Рекорди, здавалися межею людських можливостей ще нашим бабусям і дідусям, що й багаторазово перекриті.

Мало хто стане зараз заперечувати, що підвищення ефективності фізичного виховання підростаючого покоління - найважливіше завдання сучасного суспільства. Розв'язати цю завдання намагалися і намагається багато вчених, педагоги, вчителів, керівники найрізноманітніших рангів у багатьох країн світу й, звісно, нашій країні. Проте досі не вдалося здійснити в широких масштабах ніде, а окремі досягнення вчителів-ентузіастів залишалися надбанням небагатьох їх вихованців через неможливість масового відтворення непересічної та самобутньої педагогічної практики геніального вихователя. Не принесли бажаної Революції фізичному вихованні і великомасштабні проекти реформування США, Англії, Німеччині та інших країнах.

Можна припустити, що причиною вищевказаних невдач інновацій і реформ у сфері фізичного виховання стала загальна для сучасної педагогіки невіршення питання щодо поєднання масовості освіти у переважну більшість

навчальних закладів різних типів, що базується на шкільному класі як основній формі організації процесу, і необхідності індивідуалізації процесу навчання, більш наполегливо що заявляє собою суто технологічний сенс, а й у світлі сучасної загальносвітової етичної і з правової парадигми пріоритету особистості, інтересів та своєрідного розвитку. Тому будь-які системи тоталітарного, жорстко спрограммированного фізичного виховання, як і в інших сферах виховання підростаючого покоління, можуть дати лише тимчасовий, найчастіше лише видимий ефект хорошою організації, але будь-коли витримають перевірки часом через їх повного невідповідності його духу.

Не знаходять позитивних продовжень і технократичні у своїй основі проекти підвищення ефективності фізичного виховання рахунок збільшення кількості годин. І ця щоденна "година здоров'я" і як "самостійні" заняття у позакласний час, і фізично-масова робота з місця проживання. Мало шансів в більшості школярів, у тих нечисленних, хто відчуває потребу у фізичній активності, проявити себе й одержати можливість проводити дозвілля у дитячій спортивній школі, оскільки ті установи переважно зацікавлені у пошуку спортивних талантів, причому тільки у тому вигляді спорту, який культивується у її відділеннях.

У цьому виявляються настійно необхідними пошук і освоєння експериментальна апробація такі форми фізичного виховання у шкільництві, яка б подолати сформовану глухому куті з урахуванням використання позитивного досвіду і впровадження величезного технологічного потенціалу спорту найвищих досягнень.

Досвід розвитку дитячо-юнацького спорту переконливо свідчить про рівні стабільності відносини дітей і підлітків до систематичних занять фізичними вправами. Величезну позитивну роль вихованні особистості грають корпоративні традиції команди, клубу, будь-який різновиду спортивного колективу.

Найбільша частина школярів має бажання збільшити години заняття фізкультурою в школі, але це бажання дітей і підлітків стримується думками управлінців спорту, не виправданими нічим, крім брехливих державних інтересів і розширення політичних чи ідеологічних амбіцій, відділенням загальноосвітньої школи від школи спортивної. Історична несправедливість такого ставлення до дітей, початковий їх поділ на "таланти" і "бездарності", явна фізкультурно-спортивна дискримінація основної маси дитячого населення повинна, нарешті, поступитись місцем принципу рівних стартових можливостей у фізичному вдосконаленні і активному оздоровленні кожного юного громадянина України.

Проаналізуємо докладніше характер взаємодії цих двох субкультур, що у розвитку фізичного потенціалу людини, зрозуміло, насамперед та інших сторін людської особистості, супутніх цього процесу.

Друга половина нинішнього століття ознаменувалася суттєвими трансформаціями у світовій фізичній і спортивній культурі. Ці перетворення розвивалися у різних які збігаються і незбіжних напрямках, і темпах. Загальною

й у культури фізичним і для спорту найвищих досягнень на початку визначеного історичного періоду була тенденція екстенсивного розвитку.

Висунута ще в 1965 року ідея фізкультурно-спортивної орієнтації, котра передбачала відбір виду спорту, або за інші форми фізичної активності для дитини на противагу відбору дітей, довгий час не знаходила адекватних організаційних форм для реалізації, а етична неприйнятність системи відбору спортивних талантів залишалася і залишається однією з найбільш неприємних негативних характеристик елітної спортивної практики.

Водночас у останнє десятиліття дедалі помітнішою стає тенденція зміни векторів взаємодії фізичного виховання, спорту всіх і спорту найвищих досягнень. Конверсія високих технологій спортивної підготовки у сфері фізичного виховання і спорту всім у сенсі виявляється однією з головних механізмів, які забезпечують початок на зворотний рух фізичним і спортивної культур, які розходилися у різні боки.

Література:

1. Дутчак М. В. Теоретико-методологічні засади формування системи спорту для всіх в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. наук з фізичного виховання і спорту : спец. 24.00.02 «Фізична культура, фізичне виховання різних груп населення». Київ, 2009. 41 с.
2. . Болубаш Я. Я. Організація навчального процесу у вищих закладах освіти. К., 1997. 63 с.
3. Турчина Н. І. Педагогічні особливості моделей фізичного виховання студентів ВНЗ на різних курсах навчання : дис... канд. наук : 24.00.02. Київ : 2008. 228 с.

АНАЛІЗ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СПОРТИВНОЇ ГАЛУЗІ

Коваленко А.В.

Науковий керівник: Курилко М.Ф., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Одним із важливих критеріїв оцінки розвитку вітчизняної фізичної культури і спорту є участь у європейських та світових чемпіонатах та Олімпійських іграх. Зокрема в 2009 році на розвиток галузі передбачено трохи більше ніж 597 мільйонів гривень, що на 30% менше, ніж торік. А зробити за ці кошти треба було багато, і передусім — подбати про підготовку спортсменів до Зимових олімпійських ігор, які через рік мали відбутися у Ванкувері (Канада). На це тоді з бюджету було виділено 21 мільйон гривень. Того року брак коштів відчують майже усі спортивні федерації — для них із бюджету передбачено лише 150 мільйонів гривень, тоді як на нове обладнання, інвентар, харчування та проживання спортсменів потрібно удвічі більше. Також того року відбулося зменшення кількості спортивних заходів: із понад 2000 заходів у 2008 році до 1500 у 2009 році. Першими це відчули на собі легкоатлети: замість чемпіонату України для них провели регіональні змагання: щоб звести спортсменів з усієї